

Slovo litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta

v závěru děkovné mše svaté v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích (31. prosince 2010)

Především dnes mluvíme s Bohem. Přímo z našeho nitra se obvykle dere prosba, ale se stejnou rychlostí by se měl, a dnes zvláště, drát i náš dík. Za co a o co jsme Pána Boha prosili? Mohli bychom předložit jistě dlouhý seznam úmyslů, záležitostí, obav a starostí. A jak vypadal náš dík? Děkovali jsme za obdržená dobrodíní i za to, co nám Bůh nesplnil a nedal, protože nás toho chtěl uchránit? Připomeňme si alespoň tři důležité události roku 2010, dotýkající se přímo našeho pastoračního litoměřického terénu, mající nikoliv soukromý, ale skutečně celodiecézní charakter. Prožívali jsme je společně. Modlili jsme se za ně společně, prosili jsme Pána Boha společně a dnes vás všechny vyzývám a prosím, abychom společně Hospodinu poděkovali.

1/ V posledním týdnu měsíce července zde v Litoměřicích a v prvním týdnu měsíce října tohoto roku v Liberci proběhly městské misie. Dlouho před jejich započítím organizátoři, pastorační pomocníci a další mnozí křesťané vyprošovali světlo Ducha svatého a obraceli se na prostřednici Božích milostí Pannu Marii, aby ve dnech misí „Boží nabídky“ - tak to bylo chápáno - se přispělo ušlechtilé jiskře Kristově a růstu Kristova požehnaného díla. Nepředpokládali jsme, i když by to bylo úžasné, že se všichni obyvatelé dvou důležitých měst naší diecéze rázem obrátí. Toužili jsme po tom, aby se laskavě a zřetelně předložil křesťanský životní styl, Kristova nauka, křesťanská kultura a samozřejmě hodnota ztišení v adorační modlitbě i krása katolické liturgie. Kdo chtěl a měl zájem, mohl uvidět, uslyšet, zamyslet se, zeptat se. Zjistili jsme, že městská misie byla velkým dobrodíním a skutečnou nabídkou pro jednotlivé, třeba i náhodné zájemce, ale že to byl Boží dar daný především nám samým. Na již nám známé křesťanské zásady, myšlenky, hodnoty, snad někdy námi zasunuté, jsme se mohli podívat novými očima, naslouchat více chápajícím srdcem a na nejistoty, přítomné i v nitru věřícího člověka, získat kvalifikované odpovědi, když jsme si dodali odvahy a směle se misionářů zeptali. Získali jsme víc, než oč jsme Pána Boha prosili. Bůh je štědrý dárce. Dává vždy víc. A nejen dává, On obdarovává.

2/ V sobotních odpoledních hodinách 7. srpna t. r. se na území, a viděno optikou celé ČR především na naše území litoměřické diecéze: Frýdlantsko, Liberecko a tamní blízké okolí, valila živelná pohroma. Téměř výškou šestimetrová povodňová vlna, hejnickými obyvateli okamžitě pojmenovaná „vlnou tsunami“, bleskově a tragicky brala vše s sebou, co stálo v její cestě. Nezůstal kámen na kameni: takový jsem měl dojem, když jsem ihned po opadnutí ničící vodní vlny a díky P. Rabanovi, místa zkázy navštívil. Modlitby za postižené, v mžiku odkázané na pobyt na ulici a ani to ne, protože ulice byly v rozvalinách, prosby k Pánu za trpící, náhlé bezdomovce, smutné a tiše plačící, bezradné a zoufale zírající na přírodní katastrofu v mlčení nemožnosti si zodpovědět otázku: „Co bude s námi dál?“, naše modlitby byly jistě úpěnlivé. Hledali jsme možnosti, jak těžkou kritickou situaci lidí překonat. A pomoc se dostavila. Na bleskovou pohromu totiž přišly i bleskové reakce. Sám Svatý otec Benedikt XVI. velice rychle na mou prosbu zaslal prostřednictvím pražské Apoštolské nunciatury téměř tři čtvrtě milionu korun a částku pro zaplavené převzal otec Stanislav, pan generální vikář, aby i další finanční dary přicházející následně z různých míst diecéze mohly naše Charity - diecézní, farní i oblastní - rozdělit a vypomoci potřebným okamžitě. Dosvědčuji, milí přátelé, že to byl stav opravdové pohromy, ale současně vám sděluji, že jsem tam našel něco, čím jsem byl překvapen, a vrátil jsem se do Litoměřic s radostí v duši. Na vlastní oči jsem totiž viděl, jak vypadá křesťanská a lidská solidarita. Lidé, sami postižení, pohotově a velkoryse pomáhali těm, kteří byli postižení hůře. Mladí křesťané ve Frýdlantu se bez zvláštního organizování dostavili okamžitě, na kole nebo pěšky, aby přiložili ruku k dílu. Žasl jsem, když jsem dorazil do krizového hasičského centra rychlé pomoci a téměř nikoho jsem tam nenašel, protože všichni byli v akci služby těm, kteří se tak neočekávaně ocitli ve svrchované nouzi života. Místní starosta i pan farář

neseděli ve svých úřadech, ale obcházel postižené se slovem útěchy... Děkoval jsem Pánu Bohu, že v naší diecézi, už v historii tolikrát různým způsobem postižené, žijí obětaví dobrovolníci, kteří ne jen pořád za peníze, ale gratis, z lásky k lidem a k Bohu, chtějí něco dobrého vykonat.

3/ Několik dní v první polovině listopadu t. r. bylo vyhrazeno naší národní Děkovné pouti Svatému otci do Říma. Každá pouť je příležitostí k modlitbě, sebekázni, pokání a získání vědomí, že nejsme se svou křesťanskou vírou ve světě sami. I římská pouť, jak mně jistě, drazí bratři a sestry, dosvědčíte, byla připravována vašimi modlitbami. Všichni jsme se do Věčného města a na setkání s papežem těšili. Do Říma jste, zvláště vy, litoměřičtí poutníci, doputovali, svatá místa římských bazilik jste společně navštívili, se Svatým otcem jsme se všichni setkali, a někteří z nás jsme s ním dokonce i osobně mluvili. Myslím, že jsme se přesvědčili o tom, že zde v naší litoměřické diecézi i tam v Římě se žije sice pod jedním sluncem a jednou oblohou, ale že atmosféra apoštolských římských míst s tolika i krvavými svědectvími mnohých, zvláště prvních křesťanů, je mimořádná a že i za cenu nepohody počasí a trampot, přinášející nekomfortní poutní pobyt mimo domov, stálo za to do Říma letos putovat. Je samozřejmostí, že jsme byli v Římě, ve Vatikánu Svatým otcem Benediktem XVI. přijati, tam vítáni a že jsme zakusili nádheru vědomí, že do Kristovy církve patříme, že jsme se zpátky domů šťastně vrátili, a to s obnovenou radostí z toho, že jsme křesťané? Pokuste se, prosím, milí přátelé, jedním slovem vyjádřit dojmy z letošní římské poutní cesty i ze všeho, co jsme v roce 2010 prožili: mohu to vyslovit při této děkovné silvestrovské bohoslužbě za vás? Byl to: DAR, Boží dar. Amen. Deo gratias!